

[Merete Aarup]

Hjælpe­mid­del­in­stituttet udfører ikke selv prøvearbejde. Det foregår, som også minis­te­ren sagde, i Norge og Sverige og på de dan­ske prøveinstitutioner. Dansk Hjælpe­mid­del Institutets opgaver er at formulere kravene til prøvningerne og styre prøvningsprocesserne samt informations- og mødevirksomhed. De omtalte funktioner kan selvfølgelig ske i amterne, fordi det er amterne, der skal vejlede og rådgive kommunerne.

Den konservative folketingsgruppe mener, at de bedste hjælpemidler skal stilles til rådighed for vore mange handicappede. Hvis amterne og kommunerne fortsat er interesse­rede i at yde den bedste service over for de handicappede medborgere, må man også i sin prioritering tilgodesee dette område – og det er altså kommunerne og amterne, der sidder i bestyrelsen for moms­fon­det.

Samtidig må amterne og kommunerne finde frem til en fælles løsning med de frivillige organisationer, en løsning – vil jeg godt gen­tage – som tilgodeser de brugere, der er afhængige af hjælpemidlerne.

Ministeren sagde i sin tale, at minis­te­ren var ved at undersøge, på hvilke måder nogle af Dansk Hjælpe­mid­del Institutets funktioner fortsat kan udføres, og vi har hørt om nogle ting, der kan fortsætte. Jeg forventer, at den undersø­gelse kommer op i udvalget. Derfor vil vi afvente de resultater, der kommer frem dér.

Birthe Rønn Hornbech (V):

Venstre må afvise dette forslag. Jeg vil godt gentage, for at der ikke skal være nogen misforståelse, at det er altså ikke regeringen eller folketinget, der nedlægger Dansk Hjælpe­mid­del Institut. Det er kommunerne, der bestemmer det, og som nu mener, man kan undvære hjælpemiddel­in­stituttet. Man må altså rette skytset mod dem.

Regeringen har, som det blev nævnt af minis­te­ren, tidligere tilbudt at ændre reglerne i bistandsloven om specialrådgivning, så fremt kommunerne og de kommunale orga­nisationer kunne blive enige herom, men det kunne de ikke.

Nu er der vel ingen, der tænker sig, at kommunerne har til hensigt med nedlæggelsen af hjælpemiddel­in­stituttet at forringe de handicappedes vilkår. Kommunerne har vel stadig den samme tilskyndelse til kun at give

tilskud til hjælpemidler, der er hensigtsmæs­sig­e. Alligevel hilser venstre med tilfredshed, at minis­te­ren har givet tilsagn om at undersøge, hvordan en del af instituttets funk­tioner fortsat kan udføres til gavn for de handi­cappede. Men jeg vil gerne understrege, at staten skal ikke overtage de opgaver, som kommunerne skyder fra sig. Staten skal ikke blande sig, hvis kommunerne ønsker at nedlægge et institut for at løse opgaverne på en anden og en ny måde. Statsmagten skal ikke centralisere, og regeringen skal ikke kræve besparelser hos kommunerne det ene øjeblik for derefter at forhindre dem i at gennemføre disse besparelser.

Fru Mette Groes var inde på, at dette måske kostede stat og kommuner en hel masse penge. Det synes jeg nu at vi mangler dokumentation for. Jeg vil godt henlede opmærksomheden på, at vi allerede i Danmark har mange institutter og råd og nævn, som kan tage sig også af teknologisk afprøvning. Det var måske en idé at gå en anden vej og prøve at bruge dem noget bedre. Måske skal vi også på dette punkt over i privatisering. Hvorfor ikke få en selvejende institution, hvor man kunne købe tingene? Det er bare en idé, jeg lufter.

Lad mig til sidst sige, at venstre naturligvis på ingen måde ønsker at forringe de handi­cappedes vilkår, og det er klart, at vi vil følge udviklingen på det område, som vi har talt om i dag, og løbende tage sagen op i socialudvalget.

Birthe Hansen (SF):

Hver fjerde dansker er bevægelseshæm­met og hver sjette hørehæm­met, og hvad enten det er mig eller en anden, der har behov for et hjælpemiddel, så er der brug for den viden og den ekspertise, som Dansk Hjælpe­mid­del Institut har oparbejdet. Derfor er det nøjagtig lige så kortsigtet at ville nedlægge dette institut – fordi de involverede parter ikke kan finde ud af, hvem der skal betale efter midten af 1985 – som det er med de nedskæringer inden for social- og sundhedsvæsenet, den borgelige regering har foretaget. Det drejer sig om kortsigtede besparelser, som på længere sigt menneskeligt og økonomisk vil indebære langt større omkostninger.

En strid om, hvem der skal betale, må kunne løses. Hvis vi skønner lavt, så bruges